

at ville kunne komme Ondet til Livs. Man er imidlertid senere kommen bort fra denne Tanke, idet man er kommen til den Overbevisning, at ikke en Gang f. Eks. en aarlig Afgift af 500 Kr. kunde virke til det tilsigtede Maal. Det Forslag, vi her have foreliggende, gaar tilbage til de tidligere Satser med Hensyn til Afgiften for Brændevinssubstans, men da der ogsaa er begyndt et større Forbrug af Ol og Vin deroppe, har man ogsaa taget Sigte paa disse, saaledes at man har foreslaaet en aarlig Afgift for at kunne handle med Ol og Vin. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at der i det hele taget ikke er saa meget Brændevinsdrifleri overalt. Der er imidlertid et Forhold, som naturligvis kan finde Sted alle Vegne, at Befolkningen omgaar Loven ved at føre Brændevin til Steder, hvor der ikke er Brændevinshandel. Der er saaledes enkelte Bygder, hvor det staar temmelig daarlignende til, idet Folk skrive sig paa en Liste, og naar der saa gaar en Baad eller et Skib til en af de tre brændevinshandelnde Pladser, saa faa de Brændevin i tønnevis, som de saa dele imellem sig, og saa foregaar der et temmelig stærkt Drifleri. Men som sagt, det er kun meget faa Pladser, hvor det finder Sted, altsaa det kan efter min Mening ikke karakterisere hele Befolkningen som drifselig; i det hele taget staar det ret ordentlig til. — Siden dette Forslag forlod Lagtinget, er der af Ministeriet foretaget en Del Realitetsforandringer deri, som jeg nok kunde ønske ikke vare skete. Der er saaledes i § 1 strøget en Bestemmelse om, at Amtmanden ikke skulde have Ret til at nægte at udstede Handelsbevillinger paa et Sted, hvor der var Brændevinshandel i Forvejen. Denne Ret har Ministeriet, skønt den ikke er meget stor og næppe vil blive benyttet, dog alligevel indsat igen. Det blev, saa vidt jeg hukker, vedtaget med temmelig stor Majoritet i Lagtinget, at det ikke maatte finde Sted. — Med Hensyn til den af Ministeriet foreslaaede Fordeling af Afgifterne for de her nævnte Bevillinger skal jeg ikke videre udtale mig, da jeg er tilbøjelig til at være enig med den af Ministeriet foretagne Forandring i dette Tilfælde; jeg mener, den er mere konsulent, efter hvad der er sket tidligere i lignende Tilfælde. I § 7 er ogsaa foretaget en temmelig væsentlig Forandring. Lagtinget mente, at man ogsaa burde kunne komme de private Folk til Livs, som besørge Brændevinen ført fra de Pladser, hvor den sælges, til Befolkningen i Landet, men det er af Ministeriet blevet indskrænket til, at de Handelnde ikke maa gøre det. Hvor vidt Landstinget vil gaa ind paa en saadan Bestemmelse eller ej, kan jeg naturligvis ikke

have nogen Mening om, men det gjordes temmelig stærkt gældende i Lagtinget, at ogsaa de private Folk skulde undergives en vis Kontrol. — Der er endnu en enkelt Bestemmelse, som jeg skal berøre. Jeg tror ikke, det er rigtigt at bibeholde Lagtingets Forslag i § 3, om hvad der forstaaes ved Vine, nemlig vinholdige Drikke af indtil 20 pCt. Alkohol. Jeg tror ikke, at denne Regel let kan kontrolleres, og derfor mener jeg, at den maatte gaa ud, som det er foreslaaet af Regeringen. Da der er foretaget en Del Realitetsforandringer tilligemed en hel Del Redaktionsændringer ved det foreliggende Forslag, vil det være helst, at det gaar i Udvalg. Jeg skal anbefale Sagen paa det bedste til det høje Tings Velvilje.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Oljen: Jeg foreslaar denne Sag henvist til det Udvalg, der vil blive nedsat om den foregaaende Sag paa Dagsordenen.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Henvisningsforslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Vivisektioner.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2133 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Goos: Anledningen til dette Lovforslag er ophøst i de Bemærkninger, hvormed det er ledsaget. Den skriver sig fra en Hensigt, som i Fjor, da en Lektor i Fysiologi skulde ansættes som Professor, fra Folketingets Side blev gjort, idet Ansættelsen sattes i Forbindelse med, at man ønskede nærmere at forsøge at regulere Vivisektionsforsøgene ved Lov. Om dette nu i og for sig er nødvendigt lige over for de almindelige Bestemmelser, som vi have med Hensyn til Dyrplageri i Straffeloven, er et Spørgsmaal, som jeg ikke skal komme nærmere ind